

ΜΙΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Εξαφνα η ακαθόριστη αυτη σιαα κατηυθύνθη προς το κενοτάφιον της οικογενείας Ουένστερνα κ' εκρύφθηκε πίσω από τά δένδρα. Επεριμένα να εμφανισθῆ εκ νεου για ναμπορέσω να διακρίνω καλῶ περι τίνος πρόκειται, όταν άντελήφθην εξαφνα τον Βάν Έλσιγγ να πηδῆ επάνω και να τρέχη προς το μέρος που κατηυθύνθη αυτη δλοιαχῶς. Μη ξέροντας τίσιμβάινει έσπευα να τον ακολουθήσω. Μετά τρία τέσσαρα βήματα διως έσκόνησα σε μιῶ ταφόπλακα και ξαπλώθηκα κάτω, με κίνδυνο να κατατραυματισθῶ!

“Όσο να συνέλθω και να σηκωθῶ ο Βάν Έλσιγγ βρισκονταν πάλιν έπρός μου. Είδα με κατάπληξι μου ότι κρατούσε στην άγκαλιά του ένα μικρό παιδάκι άποκοιμισμένο. Δέν ήξευρα τί έξηγησι να δώσω σ' αυτι και ο καθηγητης που το άντελήφθη αυτό μου ειπε :

— Απορεῖ; Σουαρεῖ; Δέν βλέπεις τί κρατῶ στην άγκαλιά μου ; Δέν έννοεις ; — Δέν έννοω τίποτε. Που εύρέθηκε αυτό το παιδί ; Ποιός το έφερε εδῶ ; — Ποιός το έφερε εδῶ ; Θῆ το μάθης αύριο. “Όχι άπόψε. Έκεινο που έχω να σου πῶ άπόψε, άφου δέν έννοεις, να καταλάβης και να παραδεχθῆς μερικῶ πράγματα, εινε τοῦτο. “Ότι ήρθαμε εγκαιρως και έγλυτώσαμε το φτωχῶ αυτό παιδι από τον θάνατο. “Εκτός αν... — Τι θέλετε να πῆτε ; — “Εκτός αν το κακό συνέβη. “Αναψε, σε παρακαλῶ, ένα σπρίτο να δοῦμε το λιμό του. “Αναψε ένα σπρίτο και στο τρεμουλιασῶ φῶ; του ειδαμε πῶς ο λαϊμός του μικρού ήταν άθιτος. “Ο Βάν Έλσιγγ άνέπνευσε μ' άνακουφισι. — Δοξασμένο να εινε το όνομα του Θεου ! ειπε σηκώνοντας τα μάτι του προς τον ουρανό. Τι θῆ ε'άναμαε τώρα το παιδι αυτό ; “Ο καθηγητης; έτρότεινε να το άφήσουμε κοντά στο “Αμιστεδ, παρά τον εκει άστνομικόν σταθμόν και τα πράγματα μῆς ήλθαν πολυ βολικά. Πλησιάζοντες στο “Αμιστεδ άκούσαμε βιρῶ βήμα σκοπού άστυφύλακος να πλησιάζη κι' άρῆσαμε το ναρκωμένο παιδι και καταμεσῆ; του δρόμου Κρημένει στο σκοτάδι ειδαμε τον άστυφύλακα να πλησιάζη στο μικρό και να μένη κατάπληκτος; που το εύρισκε τέτοιαν ὄρα καταμεσῆ; του δρόμου. Γῶ σήκωσε προφυλακτικά στην άγκαλιά του και το μετέφερε στο σταθμό. Γύμια σπῆρι κι' εγραψι δλα τα παραπάνω στο ημερολόγιό μου. Είμαι άνω κάτω, δε νυστάξω καθόλου, χίλιε; σκέψεις γυρίζουν στο μυαλό μου. Ποιό; εκλεψε την Λουκίαν από το φέρετρόν της και γιαι ; Τι σκια ήταν ε'είνη στο νεκροταφείο ; Ποιός μετέφερε το παιδι εκει μέσα ; “Ήσαν μήπως αληθινά δσα έπίστευον ο “Ελσιγγ ; “Α, όχι, όχι. “Αδύνατον. Εινε αδύνατον να συμβαίνουν τέτοιες φρικαλέωντες !.. Σεπτεμβρίου 27. — Το μεσομέρι ήλθεν ο Βάν Έλσιγγ και με πήρε. Βρήκαμε το νεκροταφείο άνοιχτό κι' εμπήκαμε μέσα ακολουθόντες τη κηδεία κάποιου άγνωστου πουχε φθάσει την ίδια στιγμή με μῆς. Κρυφτήκαμε πίσω από μερικά δένδρα κι' όταν ο κόσμος έφυγεν

και οι φύλακες τραβήχτηκαν στο φυλακείο τους; ο Βάν Έλσιγγ με παρέσυρε στο κενοτάφιον της οικογενείας Ουένστερνα. — Σήμερα θῆ δης και θῆ πιστέψης ! μου ειπε με φωνη σοβαρη κι' επίσημη. Μπήκαμε στο κενοτάφιο κι' εκλείσαμε τίσω μας την πόρτα. “Ολα κει μέσα ήταν δλωσ; τα είχαμε αφήσει. “Ήλιος έμπαινε από της κυγκλίδες της πόρτας στο έσωτερικόν αυτου κι' εφώτιζεν άρκετά. “Ολα γύρω ήσαν πένθημα και θλιβερό; χωρίς να έχουν τη φρικασική κι' άπαισίαν όψιν της περασμένης νύχτας. “Ο Βάν Έλσιγγ πησίωσε στο φέρετρο της Λουκίας κι' άρχισε να το άνοίγη. Μου φαινόταν έντελῶς περιτταί πλέον αι ένέργειαι του αυτου. Γιατι ν' άνοίγη πολιν το φέρετρον άφου ήξεύραμεν ότι εινε άδειανό. Τέλος; έσυρε το σκέπασμα και τραβήχτηκε λίγο στο πλάι γιῶ να μ' άφήση να δῶ. Μια κραυγή τότε ξέφυγε από το στόμα μου ! Το φέρετρον δέν ήταν πλέον άδειανό. “Η Λουκία εύρίσκειτο εκει ξαπλωμένη. “Η Λουκία !.. “Αλλά; Θεέ μου; ποίον θαύμα! Μήπως με γιλοῦσαν τα μάτι μου; “Ήταν νεκρά η εκοιμῶτο άπλωσ; έτοιμη να ξυπνηση. “Ο θάνατος δέν την ειχε παραλλάξει καθόλου. Δέν ειχαν άρχεισει η φθορά. “Ήταν παιδ ωρία και παιδ δροσερα ά το την ημερα του θῆ αυτου της. Πῶς συνέβαινε αυτό ενώ ειχαν περάσει τσος; ημέρες ; Γιατι τα χείλη της ήσαν τόσο κόκκινα ; Γιατι τα μάγουλά της ήταν τόσο ροδαλά; όπως όταν έξοῦσε και ήταν γενιάτη ύγεια ; Τι μυστήριον ήτο αυτό ; “Εγγύρια προς τον Βάν Έλσιγγ, ο όποιος; μ' εκύτταζε σοβαρός; και λυπημένος; και του ειπει : — Μήπως άνεταρῶμαι ; — “Όχι, μου άπήνησε. Αυτη εινε η πραγματικότητα; η αλήθεια. Πιστεύεις τώρα, Σουιρδ; Κύτταζε εκει ! Και συγχρόνως; μου έδειξε τα δόντια της που διεφείνοντο κάτω από τα χείλη της. — Βλέπεις τα δόντια της ; συνέχισε. “Ήσαν ποτέ τόσο σουβλερά; Εινε τσόν σουβλερά τα δόντια των άνθρώπων ! “Ανέπνευσε βαθειά, κούνησε το κεφάλι του με θλίψη και ειπε : — Σουιρδ ! Τα δόντια αυτα εκέντησαν τους λαίμους των μικρών παιδιών του “Αμιστεδ ! “Αγαπούσα τόσο την μακαρίτισσαν Λουκίαν, ήσαν τόσο άπιστευτα δλα αυτα πουβλεπα κι' άκουγα, ώστε για μια στιγμή εδίστασα και πάλιν. Δέν ήθελα να πιστεψω... “Ο Βάν Έλσιγγ το άντελήφθη. — Αμφιβάλλεις ; μου ειπε. — Ναι, μουμύρησα με πείσμα. — Τότε πῶς έξηγηεις τη χθεσινή άπουσία της Λουκίας από το φέρετρό της ; — Δέν ξέρω... “Ίσως να πρόκειται περι άπάτης. — Δηλαδή; Τι θέλεις να πῆς, Σουιρδ ; — Θέλω να πῶ πῶς μπορούσε να την έχει πάρει κάποιος άπ' το φέρετρό της χθῆ; την νύκτι και να την ξανάβαλε το πρωί. — “Α... “Ετσι ε ; Πολυ καλά... Δέν μου έξηγηεις τώρα και κατι άλλο; Πῶς η νεκρά εινε παιδ δροσερη και ροδαλή ενώ έχει τσος; ημέρες στο τάφο της ; “Η ερώτησις αυτη μ' άφησε κόκκαλο. Πραγματικά ο Βάν Έλσιγγ ειχε δίκιο. Πῶς; έξηγηίτο η ροδαλότη; της νεκράς ! “Ητο λοιπόν νεκρά ; “Ο καθηγητης δέν μ' ενόχλησε με περισσότερες ερωτήσεις. “Εσήκωσε τα βλέφαρα της νεκράς και της έξήγησε τα μάτια, έπειτα δόντια, εκούνησε με σημασία το κεφάλι του και μου ειπε : — “Ακουσέ με, Σουιρδ. Θῆ τα μάθης τώρα δλα. “Η Λουκία απέθανε λόγω της άπολείας του αιματός της. Θυμάσαι ; — Ναι, θυμῶμαι. — Γνωρίζεις τι εγίνετο το αίμα της και πῶς έχάνετο ; — “Όχι. — Θῆ σου το πῶ εγῶ. Το αίμα της κόρης αυτης; φιλε μου, το ειπε ένα τερας, μία βδελυρά ύπρηξις, ένας σατανός, ένας βρυκόλακας ! — Κύριε Καθηγητά !.. — Μη με διακόπτης ! “Ακού; πλέον αι άμφιβολίαι ! Πρόσεχε σ' ότι σου λέγω... — Αυτό που ειπατε εινε τερατώδες ! — Τερατώδες, αλλά αληθές. Ναι, ένας βρυκόλακας της; ειπε το αίμα. “Ο βρυκόλακας αυτός; ύπάρχει και θῆ σου το άποδείξω. “Η Λουκία μολυνθείσα υπ αυτου δέν απέθανε. Εινε ζώνεκρος, έγινεν έπίσης και αυτη βρυκόλαξ !.. “Αν έσπουδαζες μαγειν δλωσ; εγῶ, αν έσπουδαζες άποκρύφου; έπιστήμας, θῆ τα εγνώριζες δλα αυτα. Θῆ εγνώριζες ότι αυτη η Λουκία που βλέπεις τώρα έμπρός; σου; μέσα στο φέρετρό της, δέν εινε νεκρά. Εύρίσκειται εν ληθάργῳ. “Αναπαύεται. Χωνεει το αίμα των παιδιών του “Αμιστεδ που ερρόφησε. Το βράδυ δῆ θα ξαναξυπνήση

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", ΕΙΣ ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟΝ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΤΡΙΑΝΤΑΣ ΥΠΟ... ΠΡΑΓΜΑΤΟΓΝΩΜΟΣΥΝΗΝ

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἔλαβε χώραν εἰς τὸ ἐνεαυθα Ἐφετεῖον μία δίκη, ἡ ὁποία κατ' ἄλλην τὴν κομμικότητά της, εἶχε σοβαρὰν ὑπόθεσιν κατὰ βάθος.

Ἐδικάζετο τὸ «Μπουκέτο» δι' ἓν διήγημα τοῦ γνωστοῦ λογιῶν κ. Σταμ. Σταματίου, ὑπὸ τὸν τίτλον ὁ «Καπετὰν Τριάντας». δημοσιευθὲν εἰς τὸ 30ὸν φύλλον τοῦ «Μπουκέτου». Εἰς τὸ διήγημα αὐτὸ ἕνας ἀπόστρατος ταγματάρχης Τριαντόπουλος εἶδε τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἐμίμησεν τὸν συγγραφεῖα καὶ τὸν διευθυντὴν τοῦ Περιοδικικοῦ κ. Κ. Θεοδοωροπούλου.

Λόγοι ἐπ' ὧν ἐστηρίζετο ἡτο τὸ ἀναγκασθῆναι ὅτι «ἦτο ἕνας μοῦργος μὲ σιολὴν γαστροφυλακίαν», ἀφ' οὗ ὁμοιάζεν καὶ τὸ ὄνομά του.

Συνηγοροὶ τῶν κατηγορουμένων ἦσαν ὁ κ. Γ. Πάπ, διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος «Ἀθῆνα» καὶ ὁ δικηγόρος κ. Θεόδ. Παπούλιας.

Ὅταν ὁ ἀπόστρατος Τριαντόπουλος παρεπονεῖτο δι' αὐτὸ ὁ κ. Πάπ τοῦ εἶπε :

— Μα σεῖς δὲν εἰσθε μοῦργος, σεῖς εἰσθε ὄραιοι νεοί. Δὲν εἰσθε :

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Τριαντόπουλος.

Μετὰ τὴν πιστοποίησιν τῆς ὁμοιωτικῆς τοῦ Τριαντοπούλου, ἡ δίκη ἐξηκολούθησεν.

Ὡς μάρτυς κατηγορίας παρουσιάσθη ἕνας ἀπόβλητος ἀντιπαισπιτὴς τῆς χωροφυλακίης, καταγγελλόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Σταματίου, πρὸ ἐνὸς περιόπου ἔτους, ὡς καταχραστὴς 250.000 δραχμῶν τοῦ Ἐποικισμοῦ, Δανιὴλ Ἀναγνωστοπούλου, ὀνομαζόμενος, φυλακισθεὶς εἰς Ἐδέσσαν, ὡς «ὑποκλιτὸς φυγῆς» καὶ ὑποχρεωθεὶς νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Κράτος, μέρους τῶν προσφυγικῶν χρημάτων.

Ἐξ αὐτοῦ ἀπεδείχθη ὅτι ὁ κατ' ἐνός ὁ Τριαντόπουλος, ἔπασσε θῆμα σπείρας μισούσης τὸν κ. Σταματίου, διὰ τὸ ὡς Νομαρχὸς Πέλλης, κατεδίωξε καὶ ἐπέστειλε καταχραστὰς τοῦ Δημοσίου καὶ ἐκμεταλλευτὰς τῶν περιουσιῶν.

Καθὼς ὁ ἴδιος ὁ μάρτυς τῆς κατηγορίας ὁμολόγησεν, αὐτὸς εἶπεν εἰς τὸν Τριαντόπουλον, ὅτι ὁμοιάζει μὲ... μοῦργον καὶ ὅτι τὸ διήγημα ἀφορᾷ αὐτόν.

Καὶ ὁ Τριαντόπουλος, τὸσον ἤθελε καὶ ὑπέβλεπε τὴν μήνυσιν. Μάρτυρες προσήλθον λόγοι καὶ δημοσιογράφοι, ὑπερασπιζόμενοι τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πνεύματος.

Ὁ κ. Μ. Ροδάς, διευθυντὴς τῆς «Ἐθνικῆς Φωνῆς», ὅστις εἶπεν ὅτι ἡ φιλολογία καὶ τέχνη, στηρίζεται εἰς τὴν ψυχολογίαν.

Ὁ κ. Συναδινός, ὅστις ἀνέφερεν παρομοίον ἐπεισόδιόν του μὲ τὸ ἔργον του ὁ «Βαρυγκιόνης», ὁπότε εἰς τὰς Πάτρας, ὅπου ἐπαίχεται, εὐδὲθ ἄνθρωποι, ἔχον τὸ αὐτὸ ὄμα καὶ ἐπίπτον μὲ ἕνα ἦρωα τῆς κομμωδίας του, Παγώνην.

Ὁ κ. Μήτσος Παπανικολαῦ ὅστις ἐρωτηθεὶς ἂν ὁ Τριαντόπουλος εἶχε παιδί Λευτέρη, ἀπήντησεν :

— Πρέπει νὰ μάθουμι ἂν εἶχε καὶ... Κωνσταντῖνο.

Ὁ κ. Δ. Κόκκινος («Ἀριεὺ»), ὁ γνωστός, καὶ ὡς «Λακκαβαῖο»,

καὶ θὰ ἐπαναλάβῃ τὸ φρικτὸν ἔργον της. Ἐνόησες τώρα ;

— Κύριε καθήγητα, ἔλαος, θὰ παραφρονήσω !

— Ὅχι, δὲν θὰ παραφρονήσης. Θὰ κερμὴς θάρος καὶ θ' ἀποτελειώσωμεν τὸ ἔργον μας. Θὰ ἀποδώσωμεν τὴν νεαν αὐτὴν εἰς τὸν θάνατον. Πρέπει νὰ παύσῃ νὰ εἶναι βρυκόλας. Ἐνθυμῆσαι ; Μοῦ τὸ ἐξήγησεν αὐτὸ ψυχρολογῶσα, διότι τι πάντα εἶχεν ἐνοήσει ἡ δυστυχὴ ; καὶ τῆς τὸ ὑπεσχέθη τῆς τὸ ὀρκισθῆναι. Δια ν' ἀποδοθῇ στὸν θάνατον ἡ νεα αὐτή, διὰ ν' ἀναπαυθῇ ὅπως ὄλοι οἱ νεκροὶ καὶ νὰ ἤρξασθ, δια νὰ λύσωμ καὶ νὰ μεταβληθῇ εἰς χῶμα, ὅπως ὄλοι οἱ νεκροί, πρέπει νὰ ἐπιρριώσω ὅ, τι γνωρίζω ἀπὸ τὰς μελέτας μου...

— Γι θέλετε δηλαδὴ νὰ κάμετε ;

— Θι τῆς ἀποκόψω τὴν κεφαλὴν καὶ θὰ τοποθετήσω ἐντὸς τοῦ σώματος τῆς ὀρισμένα βότανα.

— Θεέ μου ! Γι λέτε ! Εἶναι φρικτὸν !

— Πρέπει νὰ γίνῃ αὐτὸ, Σοῦριδ. Πρέπει νὰ γίνῃ τὸ ταχύτερον, πρὶν Ἐκεῖνος ἔλθῃ καὶ τὴν συναντήσῃ...

— Ποῖος ;

— Ἐκεῖνος ποὺ τὴν ἐθινάτωσε Τὸ τέρας ἐκεῖνο, τὸ ποιητὸν καὶ ἀρχιτὸν. Θι ἔλθῃ δέ, δὲν εἶναι δυνατόν, θὰ ἔλθῃ νὰ χερῆ τὸν θρῆμβό του καὶ τότε ἡ πάλῃ θὰ εἶναι δεινὴ.

Μ' ἐνοεῖς ;

Ἐπήγαινα νὰ τρελλαθῶ. Πολλὰ μὰς εἶχον συμβεῖ μέχρη τῆς στιγμῆς, ἀλλὰ αὐτὰ ποὺ ἔβλεπα καὶ ἀκουμ δὲν τι ἐπερίμενα ποτὲ... ποτὲ...

Ἐπεδίξω στὸν Βιάν Ἐλογγ ὅτι τὰ μέτρα αὐτὰ θὰ ἔκπερνε νὰ ληφθοῦν τῆ συγκαταθέσει καὶ τοῦ Ἀρθούρου, τοῦ μνηστῆρος τῆς ἀιτουχῆς Λουκίας.

Ὁ Βιάν Ἐλογγ δὲν ἔφερε καμμίαν ἀντίρρησην.

— Ναι, εἶπε, ἔχεις δίκαιον, ἂς πηγαίνομεν.

Θὰ συναντηθῶμεν αὐριον ἡ μεθαύριον, ἀφοῦ εἰδοποιήσωμεν καὶ τὸν Ἀρθούρου. (Ἀκολουθεῖ)

ὁ κ. Ἀθ. Μίχας κ.λ.π.

Ἐκτὸς τούτου, ὡς πραγματογνώμων, ἵνα κέρη ποιὰ ὁμοιότης ὑπῆρχε μεταξὺ Τριαντοπούλου, «Καπετὰν Τριάντας» καὶ «μοῦργου», ἐλήθη καὶ ὁ γνωστός ποιητὴς κ. Ρῶμος Φιλύρας (Ἰωάν. Οἰκονομόπουλος) ὅστις ἀπέσχετ' δηλώσας ὅτι μόνον δια τὰς κυρίας ἐνδιαφέρεται καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ... μοῦργου.

Ὁ κ. Θεοδοωροπούλος, ὁ Διευθυντὴς τοῦ «Μπουκέτου» εἶπε τὸ ἐξῆς ὄρατον :

— Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν ἔχει καμμίαν ἄλλην σοβαρότητα, παρὰ ὅτι ἀπασχόλησε τὸ δικαστήριον μας.

Ὁ κ. Σταματίου εἶπεν ὅτι, ἡ σπείρα ἡ συνταχθεῖσα ἐναντίον του, καθόλου παράξενον, νὰ κερῆ ὄλα του τὰ παλιὰ διηγήματα καὶ εἶνε ἄπειρα, καὶ νὰ στηρίξῃ μὴνύσεις ἐπ' αὐτῶν.

Καὶ τότε θὰ γείνῃ ἀνάστασις πάντων τῶν βλαχοδιηγητῶν, τῶν ἐνοματάρχων, τῶν συνταγματάρχων καὶ ἐπιλοχιῶν τῶν εὐζώνων, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἡ... Μοῦσῆς του, αἱ ἐμπνέουσαι αὐτὸν καὶ θὰ μεταβληθοῦν εἰς Ἐρμυῖας νὰ τὸν κληροῦνε.

Παρουσιάσθη καὶ ὡς μάρτυς... «Καπετὰν Τριάντας» ἐνομοτάρχης τῆς Χωροφυλακίης, πρὸ τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου, ἵνα καταθέσῃ κατὰ τοῦ... «Καπετὰν Τριάντας»,—διήγημα προπολεμικόν, ἔχον τὸν αὐτὸν τύπον τότε, μὲ τὰ αὐτὰ ἐλαττώματα, καὶ τὸ ὅποιον θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχῆς φύλλον τοῦ «Μπουκέτου».

Ὁ κ. Πάπ εἶπε :

— Τότε ἡτο ἐνομοτάρχης ὁ Καπετὰν Τριάντας. Τώρα ἔγεινε συνταγματάρχης, αὐτοῦ θὰ γείνῃ στρατηγός.

Ὁ συνηγορὸς κ. Παπούλιας, εἶπεν :

— Ἄν ὄλος ὁ κόσμος ἔκπερνε ἐστὶ τὰ σατυρικὰ διηγήματα, θὰ ἔκπερνε οἱ συγγραφεῖς νὰ κἀθηναι κάθε ἡμέρα εἰς τὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου.

— Ἐγὼ, ἐτρόσθησεν ὁ κ. Πάπ, θὰ ἔκπερνε νὰ μεταφέρω τὸ σπῆτι μου εἰς τὸν καλιτὸν στρατιῶνα.

— Τὸ λάθος τοῦ Σταμ. Σταμ., εἶπεν ὁ κ. Παπούλιας, εἶνε ὅτι ἔγεινε δημοσίος ὑπάλληλος ; καὶ δὲν ἔμεινε εἰς τὴν Ἀθῆνα γιὰ νὰ γράφῃ ψυχογυῶν καὶ κερδίζον ἀμύθητα μὲ τὸ ταλάν ποῦ ἔχει. Αὐτὸ εἶνε τὸ ἐλάττωμά του.

Ὁ κ. Πάπ, ἐπίσης, ὑπέροχος, ὅπως πάντοτε, ἀστρατηβόλος, μὴν ἠθέλλα, μαῦρος κερῶντος, εἶπεν νὰ μείνῃ κατὰ μέρος ἡ ἀστία ὄφι ; τοῦ ζητήματος καὶ νὰ δεθῇ ὁ «μοῦργος» κάπου γιὰ νὰ προσέξουν δικασταὶ καὶ λῶος εἰς ἓν σοβαρὸν σημεῖον.

Ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τίθεται διὰ πρώτην φορὰν μέγα ζήτημα :

«Ἡ ἐλευθερία τοῦ πνεύματος ἐν Ἑλλάδι».

Ἐάν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διανοήσιν θὰ δίδεται τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκφραζεσθαι, ἂν θι δεσμευθῇ ἡ σκέψις ἐν Ἑλλάδι, ἂν οἱ λογογράφοι θὰ μεταβληθοῦν εἰς ἀχθοφόρους τῶν Ποινικῶν Νόμων, καὶ ἂν ἡ φιλολογία ἐν Ἑλλάδι, θὰ γίνεταί ἐρημιον τοῦ μίσους καὶ τῶν συμφερόντων τῶν διαφορῶν καλοθελητῶν ὧν θῆμα ἔπασσε ὅτι μόνον ὁ «Καπετὰν Τριάντας» τοῦ «Μπουκέτου» ἀλλὰ καὶ ὁ Τριαντόπουλος ; τῆς μὴνύσεως ; καὶ ἐτέθη ὑπ' ἡρώων, ἔστω πρὸς στιγμὴν, τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα, ἡ ἀφροκρεμία τῆς σκέψεως, ποῦ λεγεται φιλολογία.

Ἰσποτικὸς ὡς πάντοτε ὁ κ. Πάπ, ἔπλεξεν τὸ ἐγκώμιον τοῦ κ. Σταματίου, ὡς λόγιος, ὡς ἄνθρωπος καὶ ὡς ὑπάλληλος, ἔστω καὶ ἂν εἶνε ἀντιθέτων πολιτικῶν φρονιμάτων.

— Ἡ σημερινὴ εἰκόνα, φωνάζει κάποιος ἀπὸ τὸ ὄκροατήριον, εἶνε ἡ πραγματικὴ, ἡ ἀληθινὴ γαφύρωσις τοῦ χάσματος, ἡν μόνον ἀνθρώποι τῶν γραμμάτων ἠδύνατο νὰ παρουσιάσωσιν.

Ἐξυμνεῖ, ὁ κ. Πάπ τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν ἀνεπίληπτον ἐμφάνισιν τοῦ «περιοδικικοῦ μας» τὸ ὅποιον τιμᾷ τὸν ἑλληνικὸν περιοδικὸν τύπον.

Καὶ λέγει :

— Ἀπὸ τῆς αὐτῆς στιγμῆς, οἱ γράφοντες ἐν Ἑλλάδι, πρέπει νὰ ἔξερουν ἂν πρέπη νὰ ἐξακολουθήσωσιν γράφοντες, ἢ νὰ σπάσωσιν τὴν πέννα των !

Τὸ δικαστήριον ἀπῆλλαξε τοῦς μνηθῆνας τῆς κατηγορίας.

Ἐστὶ ἡ δικαιοσύνη, διὰ τῶν προσώπων τῶν δικαστῶν οἵτινες ἐδίκασαν τὴν ὑπόθεσιν, ἐδικάωσε τὴν ἑλληνικὴν σκέψιν, εἰπούσα :

— Ἄλλο διήγημα, ἄλλο δικαίωμα δημοσιογραφικὸν. Ἄλλο φιλολογίαν καὶ ἄλλο ἐφημερίαν.

Καὶ ἔτσι ὁ «Καπετὰν Τριάντας» σφυρηλατηθεὶς καὶ εἰς ἕνα Ἐφετεῖον παραμένει ὁ τύπος τοῦ Νεοέλληνο ; καὶ ὁ αἰτιος μίας τιμητικῆς δια τὴν σκέψιν ἀποφάσεως διὰ τὸ μέλλον.

Καὶ τὸν βλέπομεν στὰ σκίτσα τοῦ «Μπουκέτου» σὺν νὰ λέγῃ :

— Γράφετε παιδί. Ἐγὼ ἂν καὶ ἐναντίον τῆς ; φιλολογίης ἀρχισα, νὰ ποῦ... μαζί σας εἶμαι !

